

ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1924 ΕΤΟΣ 6^{ΟΥ} ΑΡ. 261

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 2 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ
ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΔΡΑΧΜΗ ΜΙΑ

Ἐπιταγαὶ καὶ Ἐπιστολαὶ ἄπ' εὐθείας πρὸς τὸν
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΝ κ. ΑΝΤΩΝΙΟΝ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ

(Ὁδὸς Ἁγίου Κωνσταντίνου 7)
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΡΟΜΒΗΣ 16

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Ἐτησίᾳ δρ. 50. — Ἐξάμ. δρ. 25
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ > Φρ. 50. > Φρ. 25
ΑΜΕΡΙΚΗΣ > Δολ. 4 — > Δολ. 2

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

Δημοσιεύσεις εἰς τὴν σελίδα τῆς ἀλλολο-
γραφίας: 30 λεπτά ἢ λιγότες δι. ὄρους. Διὰ ποιήματα
καὶ δημοτικὰς καταθέσεις ἰδιαίτερα συμφωνοί.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΠΑΡΑΠΟΝΙΑΡΑ

ΜΙΑ ΜΑΓΙΚΗ ΝΥΧΤΙΑ

Υπό ίδιος Mireille

(Συνέχεια και τέλος)

Εκώταξε τα άστρα, τόν ουρανό, όλα... και όλα, άλλοιμονο! της φαινότουσαν άχρωμά- τιστα και ψυχρά. Μάταια προσπαθούσαν να κάνουν έντύπωση στην καρδιά της ή ώριμότης αυτής της θέας. Έξακολουθούσαν να μένουν άσηχη...

Καθίσματα, τό ένα νοστά, τό άλλο, χειρο- πατημένα, άφιναν να βυθίζονται τριγύρω ή ματίες τους. Πόσο είνε άμμορφα, είνε άργά τό γα- ρύφαλο. Ναί, έψιθύρισε τό ήλιοτρόπιο. Άλλά έκείνο, πού τό κάνει όλα άμμορφότερα είνε γιατί τό βλέπουμε μέσα από ένα ρόδινο πέ- πλο τόν πέπλο της άγάπης μας.

Άλλά τό στιγμή, πού έτοιμαζόταν ν' άπο- μακρυνθή παρετήρησε ένα ζευγάρι λουλου- διών, μία άνεμόνια και ένα ρεζεντά. Καθί- σμένο στά πόδια της άγαπημένης του τό ρε- ζεντά, έπαίξε τρυφερά στό φλάουτό του μία θαυμασία ρομάντζα, ένώ ή άνεμόνια, μεθυσ- μένη από την γλυκύτητα πού έρεθμού, άφινε να γέμνη τό κεφάλι της, βυθισμένο έξ έκστασις. Τί άμμορφα πού είνε! είνε όταν και ή τελευταία νότα έφυγε άπ' τό φλάουτο.

Ναί, μουρμούρισε τό ρεζεντά. Άλλά έκείνο πού κάνει τό τραγουδί αυτό πού άμμορφα, είνε, γιατί ε' άκούμε μέσ' από μία ροδινη άρμονία: τήν άρμονία της άγά- πης μας.

Άγάπη! σκέφθηκε ή τουλίπα, άώστε πρέπει ν' άγαπήσει κανείς για να νιώσει τή μουσική. Έροχθήκε τότε στην ποιήσι. Άποσώθη- κε σε μία βαθιά σπηλιά και διέβασε άληθα- τό τά θαυμάσια ποιήματα, τό άρωστα εις τους θνητούς, πού έγραψαν για τους θεούς, θεοί έμπνευστας. Έδιαβάσε μέ δυνατή φωνή. Κι ή αυτή την καλόχη σπηλιά, οι στίχοι έλατρω- σαν μέ θείαν έπισήμωξη. Τά διαβάσε όλα. Και όλα της φάνηκαν, άλλοιμονο, άχρωμά- τιστα και ψυχρά.

Μάταια προσπαθούσε να τρυφεράνη την καρδιά της με την άσύμμητη γλυκύτητα των μοναδικών αυτών εσθίων. Έμεινε πάντα άσυγκίνητη. Άδεν καταλαβαίνω άπ' την ποιήσι, άνα- στέναξε άφίροντας τή σπηλιά. Άλλά τή στιγμή πού ήσαν έτοιμη ν' άπο- μακρυνθή, παρετήρησε, λίγα βήματα μακριά της, ένα ζευγάρι λουλουδιών, μία βιολέττα κι ένα γιασεμί. Κι άπισμένο κοντά στην άγα- πημένη του τό γιασεμί, άπήγαγε μέ μαγευ- τική φωνή, την τελευταία στροφή ένός συν- νέτου και, άσχη, όνειρωδής, ή μικρή βιολέττα τό άκούγει. Τί άμμορφα πού είνε! έψιθύρισε, όταν ό τελευταίος στίχος έχάθηκε στό άπειρο. — Ναί, είνε τό γιασεμί, άλλα έκείνο πού

κάνει πού άμμορφος τους στίχους αυτούς, είνε γιατί τους άκούμε μέσα από μία ροδι- νη συγκίνησι: Τή συγκίνησι τή; άγάπης μας. «Η άγάπη!» σκέφθηκε ή τουλίπα, «ώστα πρέπει κανείς ν' άγαπήσει, για να νιώσει την ποιήσι.» Μία έγκατάλειψι άπέραντη, σκλη- ρή, αισθάνθηκε τότε, την έγκατάλειψι αυτή πού σφιγγει την καρδιά, όταν έλπίδες κι' όνειρα γκρεμίζονται. Τής φάνηκε κουραστικό, να σέρνη άκόρη μία άκαρπη χωρίς γοητεία: Και θέλησε να πεθάνη.

Προχώρησε λίγο, άποροφημένη στην θλι- βερής σκέψεις της, όταν μία φωνή γωσστή την έκάλεισε. Ήταν ή παλιά συντροφισιά της, ή κόκκινη τουλίπα. «Ω, πός ήταν άλλαγμένο τό άμμορφο προ- σούμι! Τό χρώμα της δεν είχε πιά ζωηρό- τητα, τό μάτια της δεν είχαν πιά φωτιά, όλο τό πρόσωπό της είχε πάσει μία μαρμαί- νει όφι κι' έν τούτοις και άπροσδιόριστο της έδινε μία άπεράντη γλυκύτητα. Μετά της πρώτες διαχώσεις, ή κόκκινη του- λιπα την ερώτησε: — Πού βρισκόσουν, άγαπημένη μου άδελ- φούλα; Έσουν ετυχιής; — Έτυχιής; έπανέλαβε ή άσπρη τουλίπα μέ πίκρα: και σύ; — Έγώ; άπήγησε ή κόκκινη τουλίπα, έγώ άγάπησα. Η όφες μου ήσαν πότε φω- τεινά και πότε σκοτεινάς συμφωνα μέ τά κεντήσια τού έρωτα, πόςος σορός δεν μέ έκαμε να χύσω δάκρυα από αίμα. Με τρά- βησε άπ' τό μαλλιά μέσο στις χόρες της γεμάτες μεταοδόξια και νέματα. Μ' έροίξε μέσ' τό βράδυ της άδιαφορίας του, όπου τό δηλητηριασμένα άρκάδια της ζηλοτυπίας μου έσχισαν την καρδιά.

«Αυτός μου γνώρισε όλους τους πόνους και τις άπελπίσιες. «Μού γνώρισε άκόμη τις πικρι άγαπημένες ή όνοες και τις υπερανθρώπινες χόρες. «Ένα μονάχα άπ' τά χαμόγελά του μου άνοιξε τόν ουρανό. Τί έσήμανε τότε, άν άνα- στέναξε ναυμά φροά, άπό άπελάβρινα τέ- τουα ή δονικά μεθύσιω; — Ω ναί, έφώναξε ή άσπρη τουλίπα. Δεν έχεις τό δικαίωμα να παραπονιέσαι. Η ζωή σου ήταν τόσο άραία. Άγάπησε. Αυτό είνε τό μυστικό τής; Έτυχιής; Άλλοιμονο! Τό κατέλιπα πολύ άργά.

Γιατί άργά, φίλη μου; ερώτησε ή κόκ- κινη τουλίπα. Έλε, άς έναγοριστουμε στόν έρωτα. Μπορείς άκόμη να είσαι έτυχιωμένη. — Όχι, πολύ άργά, έναείσε ή άσπρη του- λιπα μέ μελαγχολία. Και μέ άπελατισμένο νήματα της έδειξε τόν ουρανό πού άρχισε τώρα να χλωμαίνει στην άνατολή. Ήταν τό τέλος της μαγικής αυτής νυχτιάς, τό τέλος της βασιλείας των λουλου- διών, τό τέλος της ώρας των νεότητων. (Πιοτή μετάφρ.) Κ ΚΡΟΝΤ.

ΨΥΧΗΣ ΟΔΗΓΙ

Βουβή βροδιά άεληνοφωτη, μονοτή ή άσπροδελταίνα ή όρα παντήρημη, περιλούρη ή ψυχή κλόπια παραγορά ή ζήσας τόρα.

Κά ποια κερνή τής σκέψης μου ταξίδεμα της μαυρης νύχτας τό σεντονι άπλώνεται, και περιμνή τή γλυκόλητη ούγη σάν ή χαρά μέ τή γαλήνη ένώνεται. Τολίος Γ. Χαλούλιας

ΠΑΛΑΙΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ Η ΚΑΛΩΣΙΝΗ ΣΟΥ

Ω, τί μεγάλη ή καλοσύνη σου! Κακό δεν κάνει σε κανένα. Μα ό, τι κακό άπ' τους άλλους γίνεται. Τρίμεις μή γίνεται από σενα. Κι' άν τό κακό σ' έόνα γίνηκε, Να σκαρδέσει σε σου φταίνει. Πες και ζητεί; έδού σωχόρει. Για τό κακό—πού σουχον κάνη. Σ' έχει γεμίση ή καλοσύνη σου Δροσιά τό χέλι, άνθους τό χείρα, Τά μάτια φός: πέφτουν στο διαβα σου Δευκά φτερά από περιστερία. Σύννεφο άν Ισκιωσε τό μάτια σου, Τό φός θε διαδέχ τό σκοτάδι. Τά χείρα σου μ' όργη άν έπλώθησαν, Θ' άποπυλειώσουν μ' ένα χέδι. Γ. ΑΡΟΣΙΝΗΣ

ΚΑΘΗΜΕΡΕ

ΠΟΣΟ ΒΑΣΑΝΙΖΟΜΑΣΤΕ Άλήθεια... πόσο βασανίζομαστε κι' οι δύο! Η ευτυχία έκείνη πού την άπολαμβάνουμε και οι πικρι ταπεινιά, για μας είνε ένα άμμορφο πούτο μέσα σε μία σφαιρωμένη ποτίλλια, πού την κρατεί κλειδαμένη ό κόσμος. Για φαντάσου, άγάπη μου, μία μακαρούλα ξε- στή, μέ λίγα άμμορφα έπιπλάκια, λουσμένη μέσα στο φός των ήριων σου ματιών, μία μακαρούλα άρωματισμένη από τά μύρα των μαλλιών σου, ένα κομψό κλουβάκι για τους δυό μας... Σκεπασμένοι έξω οι δρόμοι από τό χιόνι... ή καρδούλα σου χτυπάει γρήγορα από τή παγωνιά... σκίβεις μπροστά στη σόμ- πα... την άνοιγεις για να διαμώσεις τή φω- τιά... κλείνεται τό χείραμα σου και τότε τρέχεις κοντά μου και μ' άγκαλιάζεις κι' έγώ σου φιλά τό χεράκι... Πούος μάς έπιδοξίει τάχα τό ζήσημα έτσι; Μόνος μας έμποδιζόμαστε, άγαπούλα μου. Φταίνει να θελήσουμε έμεις κι' όλοι οι έσρωτες μαζί με όλα τ' άγγελούδια της χαράς θα τρέξουν κοντά μας για να μας βοηθήσουν. Έλα λοιπόν, άγάπη μου, να θελήσουμε. Όλα τα συβρίζεις και τό δι- καιολογεί ή άγάπη. Την άνοιγεις έμεις τήν έ- χουμε. Τί άλλο λοιπόν χρειάζεται για να θε- λήσουμε; ΕΙΠΕΡΟΣ

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

ΕΤΣΙ ΣΑΝ ΟΝΕΙΡΟ

Αυό δάκρυες όφες μέσ στην έρωτική μας φωλή, πού τό φός της λάμπας, μέ τό κόκ- κιο άμαρτού, την έχει βαψει κατακόκκινη. Άγκαλιασμένοι πήγαμε ώς τό παλάτι του πό- θου και γυρίσαμε. Έτοιμάστηκε πιά να φύγω. Μη φύγης άγάπη μου, μου λέγει, έλα κάθσε σ' άκούσεις την ιστορία μου. Είνε άθλιβερή, έτσι νομίζω. — Σου είπα πός δεν θέλω να μάθω τό πα- ρελθόν σου. — Έπιμένω, πρέπει να έξερης όλη μου τή ζωή. Κι' έροίξε τά πόδια μου, ένα κεντημένο μαλιλάρι για να καθήσω. Τό πήρα και κάθισα σιμά της. Κι' άκού- μώντας πάνω της, στύλασα τό μάτια μου στο δικα της, πού ήταν ν' έρα, άπ' τά δάκρυα. Είχαν την έκφορη του πόνο, τό μεγάλο πό- νου που έβρισκα μέσ' τό κολα, ένα στήθιατικ. Στά ματια της διάβασα τό ήμερολόγιο της άθλιας, της πεσομένης ζωής της. Κι' ένα αίσθημα συμπόνιας, για τό άτυχο πλάσμα, είχε κυριέψη τή ψυχή μου. Η θλιβερή ιστορία άρχισε. Κι' άμέσως— δε έξοχω κι' έγώ γιατί— χαμήλωσα τό κεφάλι και τόκρυπα στο μετέμιο φρέμα της. Η μικρή άμαρτωλή, μέ τό δάκρυα στο μά- τιο, πού καθό; αβλάκωναν τό όχορό πρόσω- πό της, τάνοιωθα να πέφτουν πάνω στο κε- φάλι μου, έξακολουθούσε να διηγείται τή θλι- βερή ιστορία της, πού την άκουσε ετσι τό όνειρο. Μέ τά χείρα στις τσέπες, βηματίσει στο δωμάτιο, κι' ό κρότος των βηματιών καν- νει αι μέσ τό παχύ περισικό χαλί, πούναι στρωμένον χάνω. Η μικρή Μυδαλήνη, μέ τό πρόσωπο κρυ- μένο στα δυό της χείρα κλαίει, και καθώς τή βλέπω κλαίνοντας ή θύμησι μου, ξεφυ- λίζει τό δεσφτέριω της, σ' αϊτά πού έγραψε άνεξήγηλα τή θλιβερή ιστορία της; άκορφης άμαρτωλής; πού την άκουσε κάποτε ετσι σάν όνειρο... Καρδίτσα, Νοέμβριος 1923 Ντίνος Ζίμης

ΥΣΙΕΡΝΗ ΕΥΤΥΧΙΑ...

Ω: και την άστερη σιγηούλα, πού πήγε ν' άποκοιμηθή τόν ύπνο των αιώνιο ή Προσφυγγέλα γόφο της είχαν έπιλωθή. Μία ετυχιία στυλισμένη, μέ τής χαράς τή φυλλωσιά και μιον άγάπη άνθοσπαρμένη πούσε σβουστή στη Μαχηνήσι. Κι' είδα τό μάτια της τό οιδέρια, όταν σφαλοούσαν, να γελού- νη και να κουνιούνται είδα τά χείρα σάν κάποιον να άγκαλιώσθου... Άθήναι Κόστας Κορινιώτης

Ο ΠΙΝΑΚΤΗΡΩΝ

Table with 3 columns: Όνομα, Ηλικία, Άλλο. Lists names and ages of participants in the contest.

Ο ΦΙΛΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Κάθε άπάντησις μέχι 40 λέξων και κάθε χαρακτήρις μέχι 60 λέξων θα δημοσιεύονται μετά την άποστολή ενός μονοδράκιου. Πέραν των 40 λέξων άπάντησις δεξιά πλέον λέξις, τό- σον εις τās άπάντησις όσον και εις τους χα- ρακτηίρας, θα πληρώνεται τρέφ 30 λεπτά ή μία.

ΝΕΒΕΛΙΑΝΤΗΣΕΙΣ

Δις Άγγοστή, σου δίδω χροήνη την ψη- φον μου, διότι έχες τόν αυτόν με έμψυ- χακτήρια. Πολύ έπιθυμώ να γνωρισθώμεν δι' άλληλογραφίας. Θα έχης την λεπτότητα; Ευστάθιος Παπαδόπουλος, μηχανικός, μαφφε- νειόν «Παράδεισος», Όμόνοια, Άθήναι, — Προτιμώ τόν χαρακτήρα σου, Σ. υφιστο- πούλα, διότι και έγω θέλω τέτοιο χαρακτή- ρα με έχη μία γυναίκα την εποχή αυτήν. Αν δέχεται άλληλογραφίαν, ίδου ή διεύθυνσις μου: Έμμ. Ρουχούδη, Ρ. Ρ. Άθήναι. — Τη φίλην τόν χαρακτήρα σου, Σ. υφιστο- πούλα, διότι και έγω θέλω τέτοιο καλοκάγαθο και εύγενή για να μπορώ να συνεννοούμαι. Την προτιμώ έανθία, γιατί μέσα στα χυσα- φενία μαλλιά της βρίσκω τόν κόσμο πού νοσταλγώ και ώς: τσαύτην προτιμώ την Πρι- νηπίσσα τό Βόλου, με την όποια, άν θελή, άλληλογραφώ. Νίκος Ρενιάς, πηγαδάκια Ζα- κύνθος.

Χαρίζω με όλη μου την καρδιά την ψη- φον σου στην Μοντέρνα Κλεσπάτρα, στην ό- ποια προσφέρω άγνή φίλια, γιατί βίολκα σ' αυτή τόν δικό μου χαρακτήρα Ζητώ την διεύθυνσις της. Mary Aldeu Ρ. Ρ. Πάτρας. — Ψηφίζω τόν χαρακτήρα του Αίνου, γιατί μ' άρέσει. Δούσι. — Ψηφίζω τόν Ρομαντικό κεντητό, γιατί μ' άρέσει ό χαρακτήρις του. Λούσι. — Ψηφίζω τόν Ρολάνδον για τόν χαρακτή- ρα του και έπιθυμώ άλληλογραφίαν του. Δούσι. — Νίκον Μ., τόν ό, κό σου χαρακτήρα βίολ- κα πού τέλειω άπ' όλους. Μοιάζει πολύ με τόν δικό μου, κι' αυτό ζητώ άλληλογραφίαν σας. Έλεά Κ.

Μ' άρέσει και ψηφίζω τόν χαρακτήρα «Δούσι». Αν δέχεται άς άλληλογραφίαν, Α. Ι. Κ., έσοδοχόιον «Έλπίς», όδος Άγίας Σοφίας Κέρκυρας. — Αέτι, δέχομαι άλληλογραφίαν σου. Φρόνη, Ρ. Ρ. Θεσσαλονίκη. Όσοι θέλουν να μου γράψουν άς: γράψουν στην άνωτέρω διεύ- θυνσι.

Αίδας Γαλόρια, Πριγκίπισσα Βόλου και Ρομαντική, θαυμαζώ τόν χαρακτήρα σας. Σας άρέσει ό δικός μου; (φύλ. 255). Αν ναί γράψατε θειοδά 90, γραφεία «Σφαίρας» για να γνωρισθώμεν τόν Βόλου και άλλη- λογραφήσουμε προς έβελικινη γνωριμίαν. — Κε Φούλη, γέμνη μου περι έρωτες και φι- λιας διετύπασα ταχυδρομικός Έμμα. — Έπαθή εύρέθη ένος συμμαθητής μας πού γράφει ότι απεχθάνεται τό μαθηματικά, πού όλους μας έχουν καταστρέψει, γι' αυτό ψηφίζωμε τόν χαρακτήρα του, δηλ. τόν Σ. Σ. Τρίκη, Νίκος, Γνωστές του, Κάτωσ. Α- πόστολος, Σπείρος.

Αίδας Μαρίνα, Γαλόρια, Άλίκη, Χρυσάν- θεμο, δεχέσθε φίλαν μου; Γράψατε: Α. Αλεξάνης, όδος Ορβίλου, Θεσ/νική. — Δούσι, δέχομαι άλληλογραφίαν σου. Γνώ- ρισέ με διεύθυνσι σου. Νοβίλλι, θυρίς 45. «Σφαίρα». — Προτιμώ τόν χαρακτήρα του Σ. Σ. Θα- λασοόλιμος. — Έξ έδων τών χαρακτήρων, τών μέχι τουδέ δημοσιευθέντων προτιμώ τόν του Άγ- γέλου. Άς μου γωρίσω διεύθυνσι σου. Α. Π. Προτιμώ την Νίλην, διότι άγι πώ τās Νίκας. Γνωριστέ με διεύθυνσι σας. Σνω- πός άκρα φίλια. Δαγωνικό, όν Σώμα στρα- τού, Ιωάννινα. — Προτιμώ την Άνδαλουσιαν, διότι μου μοιάζει. Έπιθυμώ άλληλογραφίαν. Γνωρί- σασ με διεύθυνσι δι' έπιστολής. Δελφινάκι, όν Σώμα στρατού, Ιωάννινα. — Προτιμώ τόν χαρακτήρα της διδος Χρυ- σάνθημο. Θα είμαι εύτυχιος άν θελήσω να γνωρισθώμεν. Άντώνιος Κοκιοαντέλιος, Poste Restante, Άθήναι. — Ο κ. Νίκος Μ. άποτελει για μένα τόν ιδανικό τύπον, γι' αυτό είμαι εύτυχιος πού τόν θεωρείς μάτι τό θεόν, εύγενές και ύψηλό. Στην άγάπη του πιστός και άφωσιω- μένος, στην φίλια ειλκιμνέστατος.

Παριζέτ. Την προτιμώ πρό παντός διά τό παιδικιόν της τραγουδι. Ραδόλιφος. — Θεωρώ καθήκον μου να δηλώσω ότι ό υπό τό ψευδώνυμον «Νοσταλγός» γράφων εις την «Σφ. Ίραν» δεν είμαι έγώ. Νοσταλγός, (του Φιλίκου Διαγωνισμού).

Στην δίδα Μ. Κ. πού ζήτησε την διεύ- θυνσι μου εύχριστός την γνωστοποιώ: Νο- σταλγός, θυρίς, 22, γραφεία «Σφαίρας». Ναύς, ένας μικρός φοιτητικός συμφωνάει με τόν χαρακτήρα σου και έπιθυμεί τή φίλια- σας, γιατί σάν και σας έχασε μία εύτυχία. Γεηρόλιος Καπαζιδόλου, Φοιτητής Νομικής. — Δις Γεωργιάδου και Χαρουγή, εσύ εύ- χαριστώ θερμάτα. Όθάλλος. — Δις Χυριτέόλου, γράφατε: Όθέλλων διά Κ. Σάμ., θυρίς 25, «Σφ. Ίρα».

Ψηφίζω την δίδα Φωφώ Γεωργιάδου και παρακαλώ να μου δώση την διεύθυνσις της. Κονστ. Γεωργίου, Σαθαμός Δαυριού, μαφφε- νειόν «Εύε-ζιαν». — Άγγελον παρήγορον, μ' άρέσει ό χαρι- κτός σου και στην φίλια σας θα βρω τή πα- ρηγοία μου. Σας έγραφα μέσο «Σφαίρας». Φροντίσατε παραλάβετε έπιστολήν σας. Α. Λαοθήτης, Ρ. Ρ. Ένταθα. — Μοντέρνα Κλεσπάτρα, Αδυνπτον, θέλω να γνωρισθώμεν, με πάντες ό, τι για να γίνω ένας άλλος Άντωνός σου. Διεύθυνσις μου: Τόλιαν Χαλούλιας, Σταδίου 16, Άθήναι.

Παρακαλώ την άγνοητη πού με ψηφισε, άν θελή, να μου στείλη την διεύθ. σου της. Νοσταλγός, θυρίς 22, γραφεία «Σφαίρας». — Η. Ίωαννίδη, προτιμώ τόν χαρακτήρα σας. Δέχεσθε άλλοηλογραφίαν; Μ Σειφιβαδου, Π. Φυλκρον. — Νίλη, σάς προσφέρω την άγνή άδελφι- κήν φίλιαν μου και ό, τι επακολουθήσει Δέξ- οσθε; Γνωριστέ με διεύθυνσι σας Έφεδρος Λο- χίας Περίσσο.

Αδιαφορώ προς τόν χαρακτήρα. γο- ρεύω φίλην νόστιμη. Αποτεινόμαι προς την Φυλέρημον. Άς μου γράψη στο Ρ. Ρ. της «Σφαίρας». Χαρούλας Πιέρ... — Την γυναίκα πού θα διαλέξω για φίλη μου και για σύντροφό μου στην θέλω όπως είνε ή Λούσι. Αν θελή άς μου γράψη. Γραφεία «Σφαίρας» Εόάγγελος Γαν... — Προτιμώ τόν χαρακτήρα της Φιλερήμον, μετά τή, όποια έπιθυμώ ανταλλαγη έπι- στολών μέσο «Σφαίρας». Έλλίξω ότι θα εύρω εις αή την πραγματοποίηση των όνει- ρων μου. Αναμνήσι άπαντησίαν της; άνωπομό- νη, Νίκος Γιουμ... — Ζητώ την διεύθυνσις της Νινέτας μέσο «Σφαίρας». Ιασον Μέλ... — Στόν φίλο μου τόν Άλφόνσο δίδω την ψηφον μου διότι ό χαρακτήρις του μοιάζει με τό δικό μου. Δόν Ζουάν.

Οί κ. κ. Α. Βίγρον και Έγυστής άς μου γράψουν εις την έξης Δον: Δίδα Νίτσα Α- ποστολίδου, Ρ. Ρ. Ένταθα. Δάουρα. — Από όλους τους χαρακ ήρας προτιμώ της Μοντέρνας Κλεσπάτρας και ζητώ την άλλο- λογραφίαν της. Georges Ρ. R. Alexandria. — Δις Σμυρνοποπούλα, συμφω ώ εις τό του χαρακτήρος σου, είμαι πρόθυμος εις σύνα- ψιν σχέσεων δι' άλληλογραφίας. Ι. Π., Ναυ- αρίνου 5, Πειραιεύς. — Μ' άρέσει πολύ και ψηφίζω τόν χαρα- κτήρα Κουρβέλι. Εάν δέχεται, άς ανταλλά- ξουμε γνώρις για τήν φίλιαν και τόν έρωτα. Έ. Π. Σενοδοχόιον «Έλπίς», όδος Άγίας Σο- φίας, Κέρκυρας.

Εγίλια, μ' όλη μου την καρδιά ψηφίζω τόν σου, ανανόνο σου χαρακτήρα, γιατί αυτός είνε άριβός άντανακλας ετού δικού μου. Άχ, αυτή ή άνομοιολία πόσες γλυκές άνα- μνήσεις δεν έφέρνει! Έπιθυμώ να γνωρισθώ- μεν δι' άλληλογραφίας. Να περμένα; Ματα- μίτη Καμείλια Ρ. Ρ. Πειραιεύς. — Ψηφίζω την Μοντέρνα Κλεσπάτρα, γιατί όλα της τά χαρίσματα είνε έμείνα πού πρό- πει ν' άρέσουν στον κανένα. Δις Μ. Κλ., άλ- λογραφεία; Διεύθυνσις: Νισος Α. Τριβ. Miste, Box 162 Cairo. ΝΕΟΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ Μίγας Δούξ: Έτόν 16, μορφή συμπαθής, πρόσπονον κοινικό. Άγαπά τό κολύμπι, τίς έκδρομές, τά γλέντια. Ρέπει πολύ στόν έρωτα πού τόν θεωρεί μάτι τό θεόν, εύγενές και ύψηλό. Στην άγάπη του πιστός και άφωσιω- μένος, στην φίλια ειλκιμνέστατος.

Φιλόδοξος και θαρραλέος, ρεμβόδης, όνειρο- πόλος. — Σμυρνός: Γνωστός εις όλα τά κέντρα, μορτής άλλα και άριστοκορτής έκεί πού πρόπει. Όμορφος, μέ δυό μεγάλα ματρα μά- τια... Σμυρνός. Άγαπή πολύ τή μουσι- κή και τās διασκευάσεις, φταίνει να βρη κο- ρίτσια και... κρησί Γλαντζές, εύνοχτής, πολύ εύαισθητός και σπάταλος. Όποιος θέλει να τόν γνωρίση καλλίτερα, άς γράψη Μ. Ι., Γενική Μικρασιατική Έπιτροπή, Άθήναι.

Κάστορ: Έτόν 27, μελαχροινός, εύ- αίσθητος, ζωηρός, άφελής, χαρακτήρις εύθύς, πολύ εύαισθητός και σπάταλος. Όποιος θέλει να τόν γνωρίση καλλίτερα, άς γράψη Μ. Ι., Γενική Μικρασιατική Έπιτροπή, Άθήναι. — Κάστορ: Έτόν 16, μάτια έξυπνα, οί- κονομικός άνεξάρτητος, άγαπή τό κεντη, τό πάν άποδοξει εις τό θεόν, είνε ντροπαλός, άπορνεύει τās διασκευάσεις, φιλόδοξος, μορ- φομήνος, μισεί υπερβολικά τό ψεύδος. — Σαΐών: Έτόν 16, μάτια έξυπνα, οί- κονομικός άνεξάρτητος, άγαπή την ποιήσι, λατρεύει την μουσικήν και άδιαφορεί για τό έρωτα.

Ριζέδης: Υπάλληλος Τραπεζίης; φοι- τητής. Τολμηρός, μαγαλόφυξος, προσήγη- ρός, άρεσκειται στη μοναξιά, άγαπή τό κεντη, τό πάν άποδοξει εις τό θεόν, είνε ντροπαλός, άπορνεύει τās διασκευάσεις, φιλόδοξος, μορ- φομήνος, μισεί υπερβολικά τό ψεύδος. — Παβλος Νώτης: Έτόν 28, άνάστημα μάλλον ύψηλό, μελαχροινός, μορφή συμπα- θής, ειλκιμνήτης, σοβαρός; άστίας μορφοσώας και ήθικής; άμπεμπετο. Δεν είνε προκομής, άλλα για τό γάμο έχει ιδιόρρυθμος ιδέες. Ίδιαίτερον χαρακτήριστικόν. Έπίμνος, δέσ- φημος, εις δέ την ύσταντι σχέσεων έπιφυλα- κτός μέχις άφαντάστον βαθμού. — Λαμαρτίνας: Έτόν 23, άνάστημα μέ- τριον. Θεωρεί τόν έρωτα έσρον. Κατοικεί εις Πειραιά Δεν άγαπή τους έβρεσπαικούς χερ- σους. Είνε άργατακάτωτος. Εις τους φίλους του φέρτα πολύ εύγενής. Άγαπή πολύ τό θέατρον, και τόν κεντηματσογράφον.

Μηροτή του Πόνου: Είνθη, άρεστέ νό- στιμη, ήλικία 17 έτών, πολύ μελαγχολική κα- θώς και ρεμβόδης, και πολύ εύαισθητη, τής άρέσει υπερβολικά ή μουσική, άρεσκει μορ- φομήνη, τραγουδεί όρατα εις ντοσέ με πολύ σίλ. Τόν θένο τόν ό, τον δεν συνήνησε εις τόν δρόμον μου ά όμα και ό όποιος θα γίνη σύντροφος της ζωής της τόν θέλει: Στα μά- τια του να καθρέφτ ζται ή ψυχή του, εύγε- νικά και άμορφη. Να είνε ειλκιμνήτης, τί- μος, σοβαρός, γενναίος και εύσελαχνικός στους διστυχούς, θέλει να δεσφί έάν έρωτα ό; τό ίσροστρονον τάν αι ιθμήατον. Πρόθυμος στό θέλω της με και άγριος και έπιβλητι- κός όταν έκείνο πού ζητώ είνε άδικο, θέ- λει να μην έχει άφύσει πίσω του καμία κήρη δυστυχισμένη για να μην ποζίεται ή έτυ- χια της με δάκρυα και κατάρες. Κι' έπει πάντες να μ' άγαπή άτέλειωτα. Όσο για τή μορφή δεν την παρδέξαι.

ΕΛΛΗΘΗΣΙΑΝ ΚΑΙ ΟΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΙ 87 Έμ. Ρουχούδη, 88 Έαρινοθ μάτη, 89 Μπερζεράνι, 90 Γιάννη Καλοβίος, 91 Μελογαλιόλι, 92 Άουρη, 93 Στατο- κοπούτη, 94 Ρόδου τής Σταμπούλ, 95 Γεωρ. Στάμ, 96 Μενελών Μορολάνη, 97 Τ. Α- δίος, 98 Δόν Ζουάν, 99 Παπαθανάσιου, 100 Γ. Κ. Ν., 101 Έπιστολόπον Πριγκίπισ, 102 Φρεντάς. Θα δημοσιευθόν με την σειρά των.

ΑΛΛΗΘΗΡΑΦΙΑ Ελήφθη ένος χαρακτήρις, (Νίμα Ρ. Ρ. Είνθη) χωρίς όνομα. Παρακαλείτε ό ενδιαφερό- μενος να μας τό στείλη. — Σαΐώλος, έχρεώ- θετε αντίτιμον έγκριστέσ φευδώνυμου σας. — Δελφινάκι και Δαγωνικό, έπίσης έσείς δροχ, 6 για 2 ψευδώνυμα και 2 δημοσιεύσεις. — Κορ η' ά εγνέριστε τό ψευδώνυμον για ν' δημοσιεύσθη ό χαρακτήρις σας.— Θαλασοόλιμος, άπαντηστέ σας εύρέθη χωρίς μονοδράκιον.— Γ. Παπακώστα, αυτό πού ζητείτε δεν είνε μεθαι εις θεόν να τό γνωρισώμεν.— Ρίαν, έλήφθησαν άνεκριθή! Έμμα, χωρίς μιν- δοδροχμον ή άπάντησις σας.— Ηρακλήν Γ., έχριλάτε τό ψευδώνυμό σας πρώτα. — Δυ- σκατόμωνα, αλλάξατε ψευδώνυμον. Αυτό έχει άκαρδή δι' άλλον.— Ι. Κ., έσοδοχόιον «Έλπίς», έλημονήσατε τόν μονοδράκιον.

Ο ΒΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Τό βλέπω, αλλά, ος το εἶπα πιά, εἶναι ἀνάγκη νά ξερω...
— "Ε, λοιπόν, νά, ἐδέχτης βέβαια. Εἶχες γι' αὐτό ἀμφιβολία;
— Ναι, εἶπα ἐντόνος ὁ Μάρκος.
— Γιατί;
— Γιατί ἡ δεσποινίς Λίνα εἶναι φοβερά... ἐρωτευμένη.
— Ο Στάμος ἑσταράτης λέγο. Τόν ἐκύτταξε κατάματα καί, χωρίς τήν παραμικρότερη ταραχή, ἐρώτησε:

— Μὲ ποῖόν;
— Μὲ ἕνα φίλο σας.
— Τόν Τάσο Χρυσάνθη; ἐρώτησε ὁ Στάμος.
— Μάλιστα, μ' αὐτόν.
— Πέρασαν πάλι λίγες στιγμές σιωπῆς.
— Εἶσαι ἑσταράτης λέγο; ἐρώτησε πάλι ὁ Στάμος.
— Ἀπολύτως, εἶπε ἐκεῖνος μὲ πεποίθησι.
— Λοιπόν;
— Ὁ Μάρκος τόν ἐκύτταξε μὲ ἀπορία. Ἐνόμιζε πῶς; δὲν ἐχειράζετο ἀλλή συνείδησι.

— Τί θέλετε νά πῆτε; τόν ἐρώτησε.
— Ἐγὼ θέλω ν' ἀκούσω, ἐσύ, πρέπει νά πῆς.
— Τότε τί θέλετε νά μάθετε;
— "Α, εἶσαι περίεργος. Προχώρησε λοιπόν... Καλά, ἡ δεσποινίς Λίνα εἶν' ἐρωτευμένη, εἶπαι;
— Αὐτό δὲ μεταβάλλει διόλου τίς σκέψεις σας;
— Σὲ τί;
— Πρόκειται νά τήν κάμτες γυναῖκα σας, ἐνῷ ἐκείνη ἀγαπᾷ ἕναν ἄλλο.

— Αὐτό ἀφοραῖ ἐκείνην. Ἄν ἦταν ἀλήθεια αὐτό πού λές, δὲ θά δέχονταν νά γίνῃ γυναῖκα μου.
— "Α... μὴ μοῦ τὸ ἀμφισβητεῖτε...
— Αὐτό πού σὲ λέω εἶναι βέβαιον.
— Ὁ Στάμος ἀράνηγος σάν νά παρακολουθοῦσε κάποια σκέψη.
— Καί ἀλήθεια νά ἦταν, εἶπε σὲ λίγο, τὰ πράγματα δὲν ἀλλάζουν. Ἀγαπᾷσθε κάποιον, ὅπως κάθ' ἑκάστη μορεῖ ν' ἀγαπήσῃ...
— Ἐπειτα παντρεύεται καί ἀλημονεῖ.
— Καί ἐλησμένοις τάχα ἡ δεσποινίς Λίνα;
— Τέλος πάντων αὐτό ἦταν ὅλο πού εἶχες νά μοῦ πῆς;
— Αὐτό.
— Μήπως θέλετε νά μοῦ κρύψῃς τίποτε;
— Ὄχι, κύριε Στάμο.
— Μήπως οἱ σχέσεις τους εἶχαν προχωρήσει καί, σέ, διστάσεις νά τῆς;
— Οἱ σχέσεις τους ἦταν σχέσεις δύο ἐρωτευμένων. Ἄν ἦταν κάτι περισσότερο, δὲ θά τόκρηβα ἐγὼ ἀπὸ σας.
— Ὅποτε δὲν ὑπάρχει τίποτε ἄλλο;
— Ὄχι...

— Τότε, φίλε μου, σὲ συλλοποῦμαι. Σὲ νόμιζα σοβαρότερο, ἀλλά αὐτὰ πού λές δειχνουν πῶς εἶσαι παιδί.
— Ὁ Μάρκος ἐκλίνε τὸ κεφάλι καί ἔμεινε σιωπηλός.
— Ἡ στάσις του αὐτῆ καί ἡ σιωπὴ του ἔδωσαν στό Στάμο νέα ὑποψία, ὅτι κάτι παραπάνω ἤξερε καὶ λόγους νὰ τὸ πῆ.
— Γὰ ἐξήγησέ μου τώρα πῶς, ἐσύ, τὰ ἐξέρεαι ὅλ' αὐτὰ;
— Ἐπεινὸ πού ἐνδιαφέρεαι εἰσὶς εἶναι τὸ γεγονός. Ὁ τρόπος νὰ ὑποψία, ὅτι κάτι παραπάνω ἤξερε καὶ λόγους νὰ τὸ πῆ.
— Γὰ ἐξήγησέ μου τώρα πῶς, ἐσύ, τὰ ἐξέρεαι ὅλ' αὐτὰ;
— Ἐπεινὸ πού ἐνδιαφέρεαι εἰσὶς εἶναι τὸ γεγονός. Ὁ τρόπος νὰ ὑποψία, ὅτι κάτι παραπάνω ἤξερε καὶ λόγους νὰ τὸ πῆ.

— Γὰ ἐξήγησέ μου τώρα πῶς, ἐσύ, τὰ ἐξέρεαι ὅλ' αὐτὰ;
— Ἐπεινὸ πού ἐνδιαφέρεαι εἰσὶς εἶναι τὸ γεγονός. Ὁ τρόπος νὰ ὑποψία, ὅτι κάτι παραπάνω ἤξερε καὶ λόγους νὰ τὸ πῆ.
— Γὰ ἐξήγησέ μου τώρα πῶς, ἐσύ, τὰ ἐξέρεαι ὅλ' αὐτὰ;
— Ἐπεινὸ πού ἐνδιαφέρεαι εἰσὶς εἶναι τὸ γεγονός. Ὁ τρόπος νὰ ὑποψία, ὅτι κάτι παραπάνω ἤξερε καὶ λόγους νὰ τὸ πῆ.

— Γὰ ἐξήγησέ μου τώρα πῶς, ἐσύ, τὰ ἐξέρεαι ὅλ' αὐτὰ;
— Ἐπεινὸ πού ἐνδιαφέρεαι εἰσὶς εἶναι τὸ γεγονός. Ὁ τρόπος νὰ ὑποψία, ὅτι κάτι παραπάνω ἤξερε καὶ λόγους νὰ τὸ πῆ.
— Γὰ ἐξήγησέ μου τώρα πῶς, ἐσύ, τὰ ἐξέρεαι ὅλ' αὐτὰ;
— Ἐπεινὸ πού ἐνδιαφέρεαι εἰσὶς εἶναι τὸ γεγονός. Ὁ τρόπος νὰ ὑποψία, ὅτι κάτι παραπάνω ἤξερε καὶ λόγους νὰ τὸ πῆ.

— Γὰ ἐξήγησέ μου τώρα πῶς, ἐσύ, τὰ ἐξέρεαι ὅλ' αὐτὰ;
— Ἐπεινὸ πού ἐνδιαφέρεαι εἰσὶς εἶναι τὸ γεγονός. Ὁ τρόπος νὰ ὑποψία, ὅτι κάτι παραπάνω ἤξερε καὶ λόγους νὰ τὸ πῆ.
— Γὰ ἐξήγησέ μου τώρα πῶς, ἐσύ, τὰ ἐξέρεαι ὅλ' αὐτὰ;
— Ἐπεινὸ πού ἐνδιαφέρεαι εἰσὶς εἶναι τὸ γεγονός. Ὁ τρόπος νὰ ὑποψία, ὅτι κάτι παραπάνω ἤξερε καὶ λόγους νὰ τὸ πῆ.

— Γὰ ἐξήγησέ μου τώρα πῶς, ἐσύ, τὰ ἐξέρεαι ὅλ' αὐτὰ;
— Ἐπεινὸ πού ἐνδιαφέρεαι εἰσὶς εἶναι τὸ γεγονός. Ὁ τρόπος νὰ ὑποψία, ὅτι κάτι παραπάνω ἤξερε καὶ λόγους νὰ τὸ πῆ.
— Γὰ ἐξήγησέ μου τώρα πῶς, ἐσύ, τὰ ἐξέρεαι ὅλ' αὐτὰ;
— Ἐπεινὸ πού ἐνδιαφέρεαι εἰσὶς εἶναι τὸ γεγονός. Ὁ τρόπος νὰ ὑποψία, ὅτι κάτι παραπάνω ἤξερε καὶ λόγους νὰ τὸ πῆ.

— Γὰ ἐξήγησέ μου τώρα πῶς, ἐσύ, τὰ ἐξέρεαι ὅλ' αὐτὰ;
— Ἐπεινὸ πού ἐνδιαφέρεαι εἰσὶς εἶναι τὸ γεγονός. Ὁ τρόπος νὰ ὑποψία, ὅτι κάτι παραπάνω ἤξερε καὶ λόγους νὰ τὸ πῆ.
— Γὰ ἐξήγησέ μου τώρα πῶς, ἐσύ, τὰ ἐξέρεαι ὅλ' αὐτὰ;
— Ἐπεινὸ πού ἐνδιαφέρεαι εἰσὶς εἶναι τὸ γεγονός. Ὁ τρόπος νὰ ὑποψία, ὅτι κάτι παραπάνω ἤξερε καὶ λόγους νὰ τὸ πῆ.

— Γὰ ἐξήγησέ μου τώρα πῶς, ἐσύ, τὰ ἐξέρεαι ὅλ' αὐτὰ;
— Ἐπεινὸ πού ἐνδιαφέρεαι εἰσὶς εἶναι τὸ γεγονός. Ὁ τρόπος νὰ ὑποψία, ὅτι κάτι παραπάνω ἤξερε καὶ λόγους νὰ τὸ πῆ.
— Γὰ ἐξήγησέ μου τώρα πῶς, ἐσύ, τὰ ἐξέρεαι ὅλ' αὐτὰ;
— Ἐπεινὸ πού ἐνδιαφέρεαι εἰσὶς εἶναι τὸ γεγονός. Ὁ τρόπος νὰ ὑποψία, ὅτι κάτι παραπάνω ἤξερε καὶ λόγους νὰ τὸ πῆ.

— Γὰ ἐξήγησέ μου τώρα πῶς, ἐσύ, τὰ ἐξέρεαι ὅλ' αὐτὰ;
— Ἐπεινὸ πού ἐνδιαφέρεαι εἰσὶς εἶναι τὸ γεγονός. Ὁ τρόπος νὰ ὑποψία, ὅτι κάτι παραπάνω ἤξερε καὶ λόγους νὰ τὸ πῆ.
— Γὰ ἐξήγησέ μου τώρα πῶς, ἐσύ, τὰ ἐξέρεαι ὅλ' αὐτὰ;
— Ἐπεινὸ πού ἐνδιαφέρεαι εἰσὶς εἶναι τὸ γεγονός. Ὁ τρόπος νὰ ὑποψία, ὅτι κάτι παραπάνω ἤξερε καὶ λόγους νὰ τὸ πῆ.

— Γὰ ἐξήγησέ μου τώρα πῶς, ἐσύ, τὰ ἐξέρεαι ὅλ' αὐτὰ;
— Ἐπεινὸ πού ἐνδιαφέρεαι εἰσὶς εἶναι τὸ γεγονός. Ὁ τρόπος νὰ ὑποψία, ὅτι κάτι παραπάνω ἤξερε καὶ λόγους νὰ τὸ πῆ.

(Ἡ συνέχεια.)
Ἄπὸ τὰ πικραμένα βλέμματα πού ἐρριχνεν ὁ ἕνας στόν ἄλλο ἐνωσθε κανείς οὐ, ἐκείνης τῆς στιγμῆς, πού τὸ κορμί ποιοῦσε, ἡ δὲ ψυχὴ ἀκίονοῦσαν, ὄχι γιὰ νὰ φιληθοῦν, ἀλλὰ γιὰ νὰ θρηνησοῦν.

Ἐπέρασαν μερικὲς ἡμέρες. Ἡ Λούλα βρισκόταν πάντα στό κρεβάτι. Ἡ κατάσταση ἐχειροτέρευεν. Ἀλλὰ καί ὁ Πέτρος στήν ἴδια κατάσταση ἦταν. Δὲν ἄφινεν ὅμως τήν ἀγαπημένην του παρὰ μονάχα ὅταν ἐβράδευσε, πού τόν ἀνάγκασεν ὁ γιαντρός νά πάη νά κοιμηθῇ. Ἐνα πρωτὶ ὁ Πέτρος ἐξέπνιξε σὲ χειρότερον κατάστασι. Δυὸ φορές ἔκανε νὰ σηκωθῇ ἀπὸ τὸ κρεβάτι του καί δὲν τὸ κατόρθωσε. Τὰ πόδια του ἦταν παγωμένα καί μιά πολὺ ἐξαντλητικὴ ταχυπαλμία τὸν ἐπιανε, μόλις ἀνασήκωνε τὸ κορμί του.

Ἐκτύπησε τὸ κουδοῦνι καί ἤλθεν ἡ κυρὰ Μαρία, ἡ νοσοκόμος. Μόλις τήν εἶδεν ὁ Πέτρος, τὴν ἐρώτησε:
— Τί κάνει σήμερα ἡ Λούλα; Τὴν εἶδατε;
— Κοιμάται, ἀπήτησεν ἡ νοσοκόμος καὶ δὲν πρέπειν αὐτὴν ἀνησυχῆσαι.
— Ὑστερα, πλησιάζοντας περισσότερο στό κρεβάτι τοῦ Πέτρου, τοῦ εἶπε, δίνοντάς του ἕνα φάκελλο:
— Χθὲς τὸ βράδυ ἔφαραν ἕνα γράμμα γιὰ σας.
— Μήπως, εἶναι ἀπὸ τὴ μητέρα μου; ἐρώτησεν ἐκεῖνος μὲ ταραχὴ πού τὸν ἔφραγεν ἡ ἰδέα μιᾶς, ἑαφικῆς; χαρᾶς, ἡ μιᾶς λύτῃς; πού θά ἦταν παιδί μεγάλη, ἀπ' αὐτὴ πού τόν ἐσοκόταν τώρα λίγο-λίγο.
— Δὲν ἔφρα, κύριε Πέτρο, ἀπήτησεν ἡ νοσοκόμος.
— Ἐκβίβηκεν ἔξω ἐκλείσας τὴν πόρτα.
— Ὁ Πέτρος ἔσχισε τὸ φάκελλο καί ἐδιάβασε:

Ἄγαπητέ μου,
Δὲν ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς γράψω προσωπικῶς. Αὐτὸ ὅμως δὲν μ' ἐμποδίζει νὰ σᾶς γράψω σήμερα, γιὰ νὰ σᾶς δῶσθε μιὰ πληροφοροῖα πῶς θά σᾶς ἀρρήθη. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού ἡ Λούλα ἔμεινε ὄρατη, ὕστερα ἀπὸ τὴν ματωμένη τραυμάτι πού ἐστύλιθῃκε στὸ σπῆτι τῆς στήν Μ. Ἀσία, ἐπῆρα ὑπὸ τὴν προστασία μου τὸ κορμί αὐτῆ. Δὲν ἔφρα ἀπὸ τὸ ὄχι μὴ χάσῃ τὴν ἀντιχάιν νὰ μορσοῖα νὰ τὴν περιποιηθῆ τὴ Λούλα μέσα στὸ σπῆτι μου, νὰ τὴν κάνω παιδί μου. Ἐνα μόνον ἔφρα, εἰ θά κάνω εἰς τὸ νὰ μὲ παρκαλίψῃ νὰ ἐπιμῶσθαι ἔγωγὸν καί νὰ ματαιώσω τελειωτικῶς τὸ γάμο σας αὐτό, ὁ ὅποιος, κατὰ τὴν γνώμην τῆς μητέρας σας, θά εἶναι πολὺ καταστρεπτικὸς γιὰ τὴν οὐκρινεῖα τῆς, ἐπειδὴ συμπέτει νὰ εἶσθε πρῶτα ἐξαδέλφια. Ἄκουσα μὲ προσοχὴ τὴν μητέρα σας καί τῆς ὑποσχέθηκα νὰ κάνω ὅτι, μὴ μὴ γίνῃ ὁ γάμος αὐτός. Σήμερα ὅμως πείρασος πῶς τὴν ὑπόσχοντο μου. Ἀπὸ τὴν μετέρι σας ἐμαθε πῶς ἀγαπᾷσθε καί βλέπω τώρα πῶς δὲν ἔχω κανένα δίκαιωμα νὰ ἐπιμῶσθαι ἕνα μὴ πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν σας. Τὸ ἐναντίον ἑαυτοῦ τὸν ἑαυτὸν μου ὑποχρεωμένον νὰ σᾶς βῆθησθε γιὰ νὰ σὺ τυγχῆστε, γιὰ νὰ ἐντυχῆσθε καί ἡ Λούλα, τὸ παιδί μου.

Μὴ συλλογίσθετε πλέον τὸν συγγενεὶν διαμεροπὸ ἐμάθετε πῶς; σᾶς ἀνοῖξτε. Σᾶς βῆβ ὑπὸ πῶς ἔσας τῆσις θεοῦ καί ὅσιν δὲν ὀφείταται. Ἡ ἄλλα δὲν εἶναι ἐξαδέλφη σας. Ἐγὼ καί ἡ γέροντα μου μερικὴ πιστοποίησα τὰ ὅσα θά σᾶς φέρομαι μετὰ τὸν ἕνα γάμο καί νὰ πιστεύετε τελειωτικῶς ὅτι τίποτε δὲν σᾶς ἐμποδίζει νὰ παντρευθῆτε ὅπως θέλετε. Ἀρκεσθε ἕνα ἡμέρα; εἰ τὴν ἀποκαλύπτει μου αὐτῆ: Ἡ Λούλα δὲν εἶναι γνήσιον παιδί τῆς ἀδελφῆς τῆς μητέρας σας καί συνεπῶς οὕτε ἐξαδέλφη δική σας.

Τὸ κορμί αὐτὸ ἀπὸ δύο χρόνων ὅταν ἦταν ἀνόμη, το εἶχε πάρει ὁ θῆλος σας; ἀπὸ τὸ Ὀργανοτροφεῖον τῆς Σμύρνης καί ἀπὸ τῆς, νιόθετης. Τὸ μυστικὸν αὐτὸ τὸ ἔφρα ἀπὸ κανεὶ, μὴ δὲν μὸς ἰδῶθαι ἀνορμῆ νὰ τὸ πῶς οὐκρινεῖ. Τώρα ὅμως πού εἶδα οὐκρινεῖ νὰ σώσω δυὸ ἐνθρόπυους οἷς τὸ ἀνοικλίπτοι καί περιεμίνα νὰ σᾶς δῶ ἐντυχισμένους. Τὴν Κυριακὴ νὰ μὲ παρκαλίψετε. Σᾶς φίλῶ μὲ ὅλη τὴν στοργὴ ἕνος πού σᾶς ἀγαπᾷ. Ἄ ε ε ε ὁ ρ ο σ τ ο.

Δυὸ φορὰς ἀκόμα ἐδιάβασε τὸ γράμμα. Ὁ Πέτρος καί ὕστερα τῶσους κίττω ἀπὸ τὸ μὴ ἐλάττω. Τὰ μάτια του εἶχαν θολώσει καί δυὸ δάκρυα χοντρά ἐκίστανον στὰ μάγουλά του. Ἡ καρδιά του ἀφροσκόπων ὀδύνα, τὸ παρὰ τὸν ἕνα πῆνιγος. Κατόρθωσεν νὰ σηκωθῆ καί ἐκίθησε στὸ κρεβάτι. Μιὰ φοβερὴ ἀπορία τοῦ τριβίλιζε τὸ μυαλό: Τώρα τί νὰ κάνω; Τὸ γράμμα ἐκείνο τὸν θελοῦ τῆς Λούλας ἦταν ἕνα σάλπιγμα χαρᾶς ἀποδεδειγμένον πολὺ ἀργά. Ἐκεῖ κοντὰ παραμύθον εἰς θάνατος καί τὸν κωτοῦσεν εἰς τὸν κῆρον, ὅταν τὸ μὴ μὴ εἶλεται νὰ ἐλπίσῃ. Νὰ δεῖ τὸ γράμμα τῆς Λούλας; Τί θάβγαινε; (Τὸ τέλος στο ἄλλο)

Ἄκου, μαμάκα μου, μαμανούλα μου, μαμακούλιστα μου, αὐτὴ τὴν βολὰν τὸν χάνω τελειωτικῶτα τὸν Ἄθανασίον μου. Ἐπῆγαινε τὸ πηρόν μου εἰς τὴν Λάρεσαν διὰ νὰ πάη τὴν εὐλογία ἀπὸ τοὺς γονεῖς του καί μοῦ τὸν ἐσοκέτας τὸ γινὸν μέσα στό βαγὸν κλῖ. Ἄχ, μαμάκα μου, καλλίτερος νὰ πῆσαι κανεὶ; νὰ τότε κίψη ὁ τραχιόδρομος περὶ τέτοιος θάνατος! Καί νὰ μοῦ πεθάνῃ τὸ ἀγορακίον μου καί νὰ μὲ ἀφήνῃ χῆραν καί νύμφην ἀνέφευτην τώρα πού κάμε καί φέχος πολὺ καί τρομάζον νὰ ζεσταθοῦν τὰ ὑποπόδια τὸν ποδῶν μου, αὐτὸ μῆτε ὁ Θεός τὸ θέλει μῆτε ὁ Ὁσέπαδῶ. Φυχοῦλα μου, Ἄθανασί μου, διατὶ μὲ ἐγκατέλειπες; Ἐγὼ ἕνα πεθάνῃ θά σὲ κλαῖω καὶ θάσοδ βάνω καί σὲ σταυροῦσεν ἕνα κορμί γιὰ νὰ νὰ τὸ βλέπῃ ὁ κόσμος καί νὰ κλαίῃ ἄμα τὸ ἀναγνώνη;

Γιὰ δὲς καιρὸ πού διάλεξεν ὁ χάρον νὰ σὲ πῆσῃ τώρα π' ἀνθίζον τὰ κλαριά καί βγάν' ἡ γῆς χορτάρι. Ἄχου, βάρχου, χάρε σκληρὸ καί ἄπονε, μ' ἔφαγες τὴν συκταχὴ. Σὲ μισῶ. Ἡ ΜΑΡΙΤΣΑ

Ἄκου, μαμάκα μου, μαμανούλα μου, μαμακούλιστα μου, αὐτὴ τὴν βολὰν τὸν χάνω τελειωτικῶτα τὸν Ἄθανασίον μου. Ἐπῆγαινε τὸ πηρόν μου εἰς τὴν Λάρεσαν διὰ νὰ πάη τὴν εὐλογία ἀπὸ τοὺς γονεῖς του καί μοῦ τὸν ἐσοκέτας τὸ γινὸν μέσα στό βαγὸν κλῖ. Ἄχ, μαμάκα μου, καλλίτερος νὰ πῆσαι κανεὶ; νὰ τότε κίψη ὁ τραχιόδρομος περὶ τέτοιος θάνατος! Καί νὰ μοῦ πεθάνῃ τὸ ἀγορακίον μου καί νὰ μὲ ἀφήνῃ χῆραν καί νύμφην ἀνέφευτην τώρα πού κάμε καί φέχος πολὺ καί τρομάζον νὰ ζεσταθοῦν τὰ ὑποπόδια τὸν ποδῶν μου, αὐτὸ μῆτε ὁ Θεός τὸ θέλει μῆτε ὁ Ὁσέπαδῶ. Φυχοῦλα μου, Ἄθανασί μου, διατὶ μὲ ἐγκατέλειπες; Ἐγὼ ἕνα πεθάνῃ θά σὲ κλαῖω καὶ θάσοδ βάνω καί σὲ σταυροῦσεν ἕνα κορμί γιὰ νὰ νὰ τὸ βλέπῃ ὁ κόσμος καί νὰ κλαίῃ ἄμα τὸ ἀναγνώνη;

Ἄκου, μαμάκα μου, μαμανούλα μου, μαμακούλιστα μου, αὐτὴ τὴν βολὰν τὸν χάνω τελειωτικῶτα τὸν Ἄθανασίον μου. Ἐπῆγαινε τὸ πηρόν μου εἰς τὴν Λάρεσαν διὰ νὰ πάη τὴν εὐλογία ἀπὸ τοὺς γονεῖς του καί μοῦ τὸν ἐσοκέτας τὸ γινὸν μέσα στό βαγὸν κλῖ. Ἄχ, μαμάκα μου, καλλίτερος νὰ πῆσαι κανεὶ; νὰ τότε κίψη ὁ τραχιόδρομος περὶ τέτοιος θάνατος! Καί νὰ μοῦ πεθάνῃ τὸ ἀγορακίον μου καί νὰ μὲ ἀφήνῃ χῆραν καί νύμφην ἀνέφευτην τώρα πού κάμε καί φέχος πολὺ καί τρομάζον νὰ ζεσταθοῦν τὰ ὑποπόδια τὸν ποδῶν μου, αὐτὸ μῆτε ὁ Θεός τὸ θέλει μῆτε ὁ Ὁσέπαδῶ. Φυχοῦλα μου, Ἄθανασί μου, διατὶ μὲ ἐγκατέλειπες; Ἐγὼ ἕνα πεθάνῃ θά σὲ κλαῖω καὶ θάσοδ βάνω καί σὲ σταυροῦσεν ἕνα κορμί γιὰ νὰ νὰ τὸ βλέπῃ ὁ κόσμος καί νὰ κλαίῃ ἄμα τὸ ἀναγνώνη;

Ἄκου, μαμάκα μου, μαμανούλα μου, μαμακούλιστα μου, αὐτὴ τὴν βολὰν τὸν χάνω τελειωτικῶτα τὸν Ἄθανασίον μου. Ἐπῆγαινε τὸ πηρόν μου εἰς τὴν Λάρεσαν διὰ νὰ πάη τὴν εὐλογία ἀπὸ τοὺς γονεῖς του καί μοῦ τὸν ἐσοκέτας τὸ γινὸν μέσα στό βαγὸν κλῖ. Ἄχ, μαμάκα μου, καλλίτερος νὰ πῆσαι κανεὶ; νὰ τότε κίψη ὁ τραχιόδρομος περὶ τέτοιος θάνατος! Καί νὰ μοῦ πεθάνῃ τὸ ἀγορακίον μου καί νὰ μὲ ἀφήνῃ χῆραν καί νύμφην ἀνέφευτην τώρα πού κάμε καί φέχος πολὺ καί τρομάζον νὰ ζεσταθοῦν τὰ ὑποπόδια τὸν ποδῶν μου, αὐτὸ μῆτε ὁ Θεός τὸ θέλει μῆτε ὁ Ὁσέπαδῶ. Φυχοῦλα μου, Ἄθανασί μου, διατὶ μὲ ἐγκατέλειπες; Ἐγὼ ἕνα πεθάνῃ θά σὲ κλαῖω καὶ θάσοδ βάνω καί σὲ σταυροῦσεν ἕνα κορμί γιὰ νὰ νὰ τὸ βλέπῃ ὁ κόσμος καί νὰ κλαίῃ ἄμα τὸ ἀναγνώνη;

Ἄκου, μαμάκα μου, μαμανούλα μου, μαμακούλιστα μου, αὐτὴ τὴν βολὰν τὸν χάνω τελειωτικῶτα τὸν Ἄθανασίον μου. Ἐπῆγαινε τὸ πηρόν μου εἰς τὴν Λάρεσαν διὰ νὰ πάη τὴν εὐλογία ἀπὸ τοὺς γονεῖς του καί μοῦ τὸν ἐσοκέτας τὸ γινὸν μέσα στό βαγὸν κλῖ. Ἄχ, μαμάκα μου, καλλίτερος νὰ πῆσαι κανεὶ; νὰ τότε κίψη ὁ τραχιόδρομος περὶ τέτοιος θάνατος! Καί νὰ μοῦ πεθάνῃ τὸ ἀγορακίον μου καί νὰ μὲ ἀφήνῃ χῆραν καί νύμφην ἀνέφευτην τώρα πού κάμε καί φέχος πολὺ καί τρομάζον νὰ ζεσταθοῦν τὰ ὑποπόδια τὸν ποδῶν μου, αὐτὸ μῆτε ὁ Θεός τὸ θέλει μῆτε ὁ Ὁσέπαδῶ. Φυχοῦλα μου, Ἄθανασί μου, διατὶ μὲ ἐγκατέλειπες; Ἐγὼ ἕνα πεθάνῃ θά σὲ κλαῖω καὶ θάσοδ βάνω καί σὲ σταυροῦσεν ἕνα κορμί γιὰ νὰ νὰ τὸ βλέπῃ ὁ κόσμος καί νὰ κλαίῃ ἄμα τὸ ἀναγνώνη;

Ἄκου, μαμάκα μου, μαμανούλα μου, μαμακούλιστα μου, αὐτὴ τὴν βολὰν τὸν χάνω τελειωτικῶτα τὸν Ἄθανασίον μου. Ἐπῆγαινε τὸ πηρόν μου εἰς τὴν Λάρεσαν διὰ νὰ πάη τὴν εὐλογία ἀπὸ τοὺς γονεῖς του καί μοῦ τὸν ἐσοκέτας τὸ γινὸν μέσα στό βαγὸν κλῖ. Ἄχ, μαμάκα μου, καλλίτερος νὰ πῆσαι κανεὶ; νὰ τότε κίψη ὁ τραχιόδρομος περὶ τέτοιος θάνατος! Καί νὰ μοῦ πεθάνῃ τὸ ἀγορακίον μου καί νὰ μὲ ἀφήνῃ χῆραν καί νύμφην ἀνέφευτην τώρα πού κάμε καί φέχος πολὺ καί τρομάζον νὰ ζεσταθοῦν τὰ ὑποπόδια τὸν ποδῶν μου, αὐτὸ μῆτε ὁ Θεός τὸ θέλει μῆτε ὁ Ὁσέπαδῶ. Φυχοῦλα μου, Ἄθανασί μου, διατὶ μὲ ἐγκατέλειπες; Ἐγὼ ἕνα πεθάνῃ θά σὲ κλαῖω καὶ θάσοδ βάνω καί σὲ σταυροῦσεν ἕνα κορμί γιὰ νὰ νὰ τὸ βλέπῃ ὁ κόσμος καί νὰ κλαίῃ ἄμα τὸ ἀναγνώνη;

Ἡ ΦΑΡΕΑ ΜΕ ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ

Ὁ κ. Τάκης ἀπὸ καιρὸ ἀλληλογραφουσε με ὅλα τὰ κορίτσια καὶ σκοποῦν ἐρὸν καί τὴν ἐπαικολούθησεν. Μιά μέρα εἶδε σ' ἕνα περιόδιον ὅτι τρία κορίτσια ὑπὸ ψευδώνυμα «Μάρθα», «Κική» καί «Γιούλα» ζητοῦσαν ἀλληλογραφίαν. Ἀμέσως ὁ κ. Τάκης γράφει καὶ στὰ τρία κορίτσια γράμματα θεοῦ ὄτατα, χωρίς ἂν παραλαβῇ νὰ τοὺς γνωρίσῃ καί τὴν διαδοῦσεν εἰς τὸν: Ὁδὸς Σολωμοῦ 540.

Δὲν πέρασαν δυὸ μῆρες καί πρῶτὴ ἡ «Μάρθα» τὸν ἐπεσκέφθη. Ἦταν ἕνα ὄρατο, παχουλό κορίτσιο, πλὴ μάχου ἀρικό καί σκανδαλιστικό. Ὁ κ. Τάκης ἐπῆγε νὰ παρὸξῃ ἀπὸ τῆς χαρᾶς του. Τετοιαῖ ἐπιτυχῶν δὲν τὴν εἶχεν φαντασθῆ ποτέ. Ἀμέσως ἄρχισε νὰ ἐπιδιαλύσῃ μὴνις περιποιητικῶς στήν ὀμορφῆν Μάρθα. Ἦσαν τὰς ἄ τὲς τὸ τοῖα, κουβέ τισαν γὰ ἕνα σοφὸ ὄρατο πράγματι καί σὶ δὲ τέλος τὴ Μάρθα, ἀφοῦ ὑποσχέθη τὴν γρηγορὰ θά τὸν ἐπισκεπτετο πάλιν, σηκόθηκες γιὰ νὰ φύγῃ. Ἐκεῖ ὅμως πού ὁ κ. Τάκης τὴν ἐφιλοῦσε λιγνὴ στὸ μάγουλο, ἀποφασισμένος νὰ μὴν τὴν ἀφήσῃ νὰ φύγῃ τόσο γρηγορὰ, ἐκτύπησεν ἡ πόρτα του.

— Ἐμπρός, κάνει ταράχηνος ὁ κ. Τάκης. Καί πρὶν προφθάσῃ νὰ ὀδηγήσῃ στήν ἄλλη κἀμρα τὴν Μάρθα, μπαίνει μέσα μιά ὑψηλόσωμη κυρία, ματωκόκηνη ἀπὸ τὸ κρότο, ἀλλὰ περὶ προκλητικῆς μὲν τοῦτο.
— Ἡ κυρία; ῥωτᾷ ὁ Τάκης.
— Ἡ «Κική», ἀπαντᾷ ἡ κυρία, ἐνῷ ἔρριχνε ἀγῶνες μακίεσ στήν Μάρθα.
— "Α, ἔκανε, ὁ Τάκης. Ἐκεῖνη πού ζητοῦσε ἀλληλογραφίαν;
— Μά, ἰστί, βλῆπω ὅμως ὅτι ἡ κόρη μου.
— Ἡ κόρη σας!
— Ναι, εἶναι ἡ μαμά μου, προσέθηκε ἡ Μάρθα: καί π' ὄλλων νὰ λιποθυμήσῃ.

— Τώρα πῶ νὰ κάνομε; λέγει ὁ κ. Τάκης. Δὲν μπορεῖ βέβαια νὰ σᾶς κρατήσω καί τῆς δύο.
Καί πάλιν ἡ πόρτα ἐκτύπησεν. Ὁ κ. Τάκης ἔσπευσε νὰ ἀνοίξῃ καί ἕνας κύριος μεσόκοπος, ἀλλὰ ἄρκετὰ ἐμφανίσκος ἐκρόβαλε.
— Ὁ κύριος; ἐρωτᾷ πάλιν ὁ Τάκης.
— Ὁ κύριος ἐκεῖνος... ἡ δεσποινίς Γιούλα. Βλέπω ὅ, πῶς οὐκρινε ἡ κόρη μου νὰ τὴν μητέρα τῆς ἐπέρολαβαν. Ὁ κ. Τάκης, προσπο ἦσαι ὅτι σπῆλαινε νὰ κλείσῃ τὴν πόρτα, ἐβίβηκεν ἄφροντος. Κ' εἶσεν ἡ τις Γιούλα γιὰ νὰ λύσῃ μόνη τῆς τῆς διαφορῆς τῆς μὲ τὴν Μάρθαν καί τὴν Κική. Μ. ΣΤΗΡΙΟΣ

ΤΑ ΙΔΙΑΙΕΡΑ
30 Δεκετῆ ἡ λέξις
— Ζητοῦ ἀλληλογραφίαν μὲ δίδας Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Ἀνδρισαίων καί Μ. Ἀσίας. Σκοπὸς φίλια καί ὅτι ἐπαικολούθησεν. Γράψατε: Μαχαίρ Φάρον π. ρ. Ἀθήνας.
— Ζητοῦ ἀλληλογραφίαν μὲ κορίτσια καί χήρας οὐλὴ ἀπὸ τῶν 25 ἐτῶν διὰ κάποιον σιβαζὸν σκοπὸν. Προτιμῶνται αἱ μὴ ἔχουσαι οὐδεμίαν ὑποχρῆσιν οἰκογενειακήν. Γράψατε Π. Α. Θυρὶς 200 Γορφαῖα Σφαιράς.
— Ἐνα μικρὸ παιδάκι ζητοῦ ἀλληλογραφίαν μὲ δίδας ἐξ ἄλλης τῆς Ἑλλάδος καί δὴ Ἀθηνῶν Πειραιῶς. Γράψατε Μικρὸ Παιδί π. ρ. Ἀθήνας.
— Προκειμένον νὰ ξεσηκωθῆ ζητοῦ γνομίνας μὲ Ἑλληνας καί Ἑλληνίδας Καίρον καί Ἀλεξανδρία. Γράψατε Πίπη Βαρατάση Ἀσπ Παράσημα π. ρ. Ἀθήνας.
— Ἄισα γράμμα δὲν ἔλαβα, γράφατε μου σὺνα κινὸς σας, ἀνορμῆ. Θεόδωρος Ροῖζος.
— Μακρὰ ἀπ' τὴν κίνησι τῶν πόλεων, σ' ἕνα χωριό, γιὰ νὰ διασκεδάσῃ ἕνα ἕνα μονοτονία τῆς ζωῆς μὲ ἀλληλογραφίαν μὲ νῆας μορφομέναι καί ἐπιτάσσου καί τεμάχια μουσικά. Νίκος Ρενάρ. Πηγαῖα Ζακίνθου.
— Αὐτοῦ πού μουστὴται τὴν «Σφαιρά» παρακαλῶ νὰ μὴ γναρίσῃ τὴν διένθυσην του. Ζωῖτα.
— Ἀλληλογραφ

ΤΑ ΡΑΒΔΑΚΙΝ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΥΣΗ

ΤΣΑΓΙ ΚΟΥΡΙΤΣΙΣΤ'ΚΟΥ

Πιερίκου μ' π'άμ'

Χρόνια πολλά κι χιούνια πολλά κι' εις άλλα με ύγια, ούρη κουφορισσμένη μ'.

Φόντας έπαισε τού πρώτου χιόνι σι συλλουίστ'κα όπ' θά μ' κρουλουτίς κι θά πές χαμέν' σάν τ' Μασούρα.

Θάχ'ς κλειδουμπαραουτή ή τώρα μέσα στ' άχούρ' κι θά χουζουλιάς τ' χιράκια σ όπ' θά κουκκαλιάς ν

άφ' τού κρού. Σάμπως κι' γιό είμι καλλιτ'ρα δώ χάμου; Φερνου γυρουβουλιά ούλημερίς στ'ς δρόμ'ς για νά πιτύχου κανιά διαποινίδα παχ'λή νά τ'ν μεταχειριστώ για σόμπα, μά τ' κάκου. Ούλα τ' κουρίτσα τ'ς 'Αθήνας ξεπάγιος ν' κι δέν βγαίν' ντίπ' κατά ντίπ' όξου.

Είν' κλεισμαν'ς ούλες στ'ν κρεβατουκάμαρη τ'ς κι δίν' τσίγια κι φασκόμηλα για νά μαζεβ'ν τ'ν κουσμάκη κι νά βρισ'ν γαμπρούς.

Τ'ς προυάλλες μ' προυσκάλ'σαν κ' ήμένα σ' ένα σπιτ' για νά πιώ τ' τσαί. Μπήκα μέσα σι νιά κάμαρα, όπ' τ'ν είχαν στουλίσει σά νά θέλαν τ' παιδιά νά κόν' γάμου κι ικάθ'σα σι νιά καρέκλα. Αμέσους νιά διαποινίδα άφ' τ' σπιτι μί ζ'γώνες μ' ένα δισκου κι μ' λιέσι.

—Θά πάρ'τι, κύργιε Μήτρου, λ'γάκι γλυκό; Γυρέβγυο κουτάλι, μάειδε κουτάλι, μάειδε περούκι. Κάνου έστο' κι τι νά δώ; Τ' κουτάλια τάχαν μέσα σ' ένα ποτιήρι νερό, γουνιά γουνιά στ' δισκου.

—Ό; φαίνεσαι, είπα μέσα μ', πρέπ' νά φάου τ' γλυκό μί τ' χέρι κι' έπειτα νά πιώ τ' νερό όπ' ήτ'ν σιδ' ποτιήρι γουλιά-γουλιά μί τ' κουτάλι, σά άντουο φάρμακου. Ούό, τι τρετία όπ' σ' β'άν' κ' αύτου' ή άρ-σπουκρατια για νά παιδέβγυ τ'ν κισυράκ'!

Τέλου; έφασα τ' γλυκό μί τ' χιρ' όλι μ' κ' όστ'ρις αήρα τ' ποτιήρι μί τ' νερό κι' άρχ'ν'σα νά τ' πίνου μί τ' νουτάλι.

Τά κουρίτσα όπ' καθούταν βιζοβί μ' κι άπαναντίες ήβα αν τ' γέλοια.

—Ούό, τι γελάκι; τ'ς κάνου. Βλέπετι κίνα θεάτρου μαθές;

—Μί τ' άστειά σ' γιλάμι, μ' κάνει ή οικουδέσ'να.

—Κι ποιός είπα τίπ'τ'ς;

—Ίού όπ' π'ν'ς τ' νερό μί τ' κουτάλι, κύργιε Μήτρου.

Άστα νά πάν' στου διάουλου, ούρέ Πιερίκου μ', κι τ'ν έπαθα, Χάτ'νη τ'ν έπαθα ού μαυρόμοιρους. Άνούς νά πιώ τ' νερό μί τ' κουτάλι!

—Υπ'ρις φέραι κι τ' τσάί άπάν' σ' ένα νερά. Τι νά ζή; κεί χάμου, ούρή ζούδι-ου Δουγι-λουγι; σαρβίκα σάν νάταν γυαλοπουλείου. Τι νά πρωτουκιάκου κι τι ν' άφήσου. Παξ'μαδέλια, κουλουρέλια, τ'γανίτις, λουκουμάδις κι ένα σουρό' άλλες λιχουδιές.

—Στάκα, ρε π'δίμ', κίανου στ'ν ύπηρέτρια. Βάν' τα ούλα σ' ένα καλάχι νάν' τ' πάροου σπιτ' μ' τι δέν έχου κηρό νάν' τ' φάου δώ χιόμου ούλα. Έχου μαθές κι δ'λειά όξου.

—Πιές, μ' κάνει νιά διαπ'νίς, πιές ένα τσαγάκι. Κάνει κρού. Τώρα θ' άνάψ'μι κί τ' σόμπα, θά παξ'μι κί χαρτιά.

—Αντ' ήμπερός, φέρ' τ'ν κουλτσίνα κι δίν' τ' κ'νάου ροπέ' σάν είνι έστο' μαθές.

Άρχ'νήσαμ' τ' τζόγου κί πού πουνεζίς, Μήτρου, κί πού σι' σπό'. Τρίαντα θεαμούλες έχασα μονοκοπανιά. Φόντας έγκαλυβάθ'κα ντίπ' κατά ντίπ' άπ' τ' ψ'λά, σ'κάθ'κα νά φύγο.

—Αντι, Μήτρου, είπα μέσα μ'. Κείν'τ'νιρό, όπ' ήπες με τ' κουτάλι' γουλιά-γουλιά τ' πλερωσις σάν νάταν σαρμπέτ'. Όρα είν' για δρόμου κ' θά χάς'ς κί τ' τσαρούχια σ' μι δαυτίς τ'ς διαόλ'σους όπ' έμπλιές.

—Δέν θά πάτι πουθινά, μ' λιέσι ή οικουδέσ'να. Κάνει παγουνιά όξου. Θά κοιμ'θής ήδη. Άπόπι δίν' θάρθ' ού άντρας μ'. Σύφονοι;

—Ας πάει στ' διάολου. Μί τέτοιου κρούου χαριάζ'τι νά ήνιουκοιμ'θής τινάς.

Φόντας ήνυχουσι, μ' λιέσι ή οικουδέσ'να: —'Ελα, Μήτρου, νά σ' μάθει νά τρώς τ' γλυκά κι' νά πίν'ς τ' τσαί σ'.

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ ΗΓΟΥΚ ΟΜΙΛΙΑΙ ΕΠΙΚΑΡΡΟΙ

Καθάπερ τήν παρελθόν ββδομάν ποιώσα ψυχραιμίαν σθεναράν, έξ' ένεκεν τήν πίκτουσαν λεκηνηκυριαν, κοινώσχιόνα ούκ' έχαν δε θελμάστραν έν τώ εμαπτών κοιτώνα, τώ όποϊον τού Κλωναριδου παγοκοι- [εϊον.

Διά τάπτι γούν, ω άνα- [γνώσθρι κί,

εί έμμανώς ήγαπήτε τόν υπέλμαχον καιγεραρόν διδάχαλόν σας, έννοείτε, ίνα όπερ άνδραπεξέλω

τήν παρόν έποχήν και ούκ' μεταβήσομαι προόφως έν τή άλλο- [δαπήν,

ήγουν έν τή αιώνιον και άτελέπτητον ζοήν, τώ όποϊον πλεισθάκις προτιμώ τόν παρόνθα βιον.

Νήν όθαν περικαλώ άπαντας καταπεινονόως όπως μοί έμβάσιονιν παχυλήν έμβατανίαν [ταχυδρομίαις,

ίνα έμπορθήσω διαρρηδην τώ ψυχ'ν, άχως ού νά συλλήψωμεν τού Μαγίου τώ ξυ- [λων,

τώ όποϊον δύναιμαι νά ύπνώτω εις τώ ξενοδοχεϊον τών [τριών άσθεριών;

Ο ΑΓΚ-ΘΑΓΓΕΛΟΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΝΕΟΠΛΟΥΤΩΝ

Η ΝΥΦΗ ΤΟΥ ΒΟΡΡΑ

Θελικικώτατον μήτερο μου Τάς ήμέρας όπου έπιπθεν εις τήν Άτέν ή χιόν' εκαθήμεθα — εύχ'ριστώ, παρομοίως — έγώ κι' ό Άρξ'ρο πλησίον τής άειτίας κί έδιαβάξαμε τής άφημερίς, όπου έγραπτον ότι έπισεν ή νύφη τού Βορρά κ' έσέκασαν ούλη τήν Ελλάδα. Έγώ άρρώγη- [ξα τόν Άρξ'ρο τί δαίμονα νύφη ήτουν αύτη, όπου ειχε πέσει προτού άνομα στεφανωθή κι' έσείνος μου ει- [πε δει νύφη τού Βορρά λένε οι καθ' ήγητάδες τώ χι- [όνι, όπου κινή τους και ψυχρή πού τρελλαθήσαν ούλοι κ' έπασιή είναι άνύ- [παντοί βλεποσινς όλοϋθε

νυφάδες και δέν ντρέπονται. Καλά και σάν είναι αύτη νύφη ποιός νάταν τάχα μου ό γαμπός; Έγώ λέω πως θάνα κανένας δάσκαλος, όπου δέν τόνε θέλει ή νύφη. Έσύ τί λές, [παμπονηρότατον μήτερο μου; Έγώ λέω πως κρούνα υπέρ τού δέος, ένεκα ότου δά μ' άφίνει ό άνερο μου νά βράνω τά ποδάρια μου στή φουβού για νά ζεσταθώ, όπως έκανα στή σύ- [λογημένον χωρίον μας, μόνε θέλει νά βάνη έσομπα, τώ όποϊον χωρίς έξλα και κόκχου, μόνάχα με πετρέλαιου, όπου βρομιάσι δ' τόπος και είναιδου άηδέιες. Τι νάσου πώ, Φαρσώτατον μήτερο μου. Δέν έχω άνδραν έγώ μόνά ένα ξυ- [λον, τώ όποϊον ούτε μ' άκούσι, ούτε μ' έχι- [μάσι, ούτε με φαριστίξη. Τι δαίμονα νά τόν κάνω κ' έγώ δέν ήξεύρω. Άνδρας είναι αύ- [τός για έρωτικό, όξ' από λόγου μας;

Σάς φίλά ήδαιτέρως όλοως και επαναλαμ- [βάνω με εκτίμησιν. Χαϊρέτις διά βίου σας, ή κόρη σας. ΒΕΤΤΑ

4 ΥΠΟ ΤΟ ΜΗΔΕΝ

Έσύ ποδισα, αγάπη μου, θερμή, και πριν άκόμη πέσης στή κρεββάτι, πιάσε στή χέρι τώ θερμούετρο και σφίξε το για ν' άνεβή κομματί.

Κί μί πήγι στ'ν κάμαρα τ'ς για νά μί δα- [σκαλέψ'. Τρίαντα βουλιές σί θ'μής'κα κεί μέσα, ούρη Πιερίκου μ', κί νά μ' συμπαθές έπ'δής δέν σ' έθ'μής'κα περισσότ'ρις. Δέν άντιχα παιά. Ταύτα κί μόνου, γιάσ' κί άντίου μ'.

ΜΗΤΡΟΥΣ ΚΟΥΡΝΟΓΡΑΦΟΥΣ

ΤΟΥ ΒΛΑΜΗ ΤΑ ΚΑΜΩΜΑΤΑ

ΚΑΙΡΟΣ ΓΙΑ ΔΥΟ

'Αμάν, κρούδες και άνατοιχιλιές περι ούλη τήν σποντυλική στήλη, ρε Μανιώ μου κοκκι- [νοπίτερη! Ούλα τά πράγματα παγώσανε και μόνο ή καρδιά μου μένει άκόμη ζε- [στή, γιατί τη ζεσταί- [νει τώ άσβεστο πύρ του έρωτά σου, ρε σταλαχτήρη μου. Ά- [κου μουστήρια πρά- [ματα. Νά πές νά φτύ- [σης τώ όχτρό σου και νά γίνεσαι τώ σάλιο σου γυαλί. Ός φαί- [νεσαι ό Θεός θά είδε τά χάλια μας και θά μές έρριξε π'γο για νά μη βρωμήσομε σάν νάμαστε μπακα- [λιόροι.

Κρού—κρούς για δυό σου λέσι, ό άλλος κί' έχει δικηο. Έγώ μόλις με πάρεσι τ' άγκά- [ζι και νοιώσω νά τρέμη τώ φυλλοκάρδι μου, άρχ'ζω νά σκέφτομαι τώ κρεββάτι σου και γίνουμαι άμέσως φοβρός. Τι μού χροιάζε- [ται τώ μαγκάλι και ή σόμπα και τώ τζάκι κί ούλα τά μαντζάλα και τώ τζάντζαλα τής θεο- [μοποισίας; Κατεβάζω ένα μισροτάχι κατο- [στοράκια κί άπ' γραμμή—γραμμή για τώ κρεβ- [βάτι σου—βοήθεια σου ρε πλάσμα θερμογε- [νές. Σηγιέμαι κολοριφέ; Άλλά μού γανάνει τώ μυαλό ποϋ διάλο βρέθ'ηκς τόσο κρού Ποϋ τόχς φυλαγμένο ό γεραμπης και μές ήώστειλε για νά μη μείνη στάλα κρσσί στά βυρέλια και νά τραβήξουμε μεθαύριο τώ δ'άβολο μας έμεις όι ειδικοί.

Τώ μπαμπάκι του!.. Κί' όπως πάμε όρα εί- [ναι νά παγώσι και τώ κρσσί στά βυρέλια και νά όης νά τώ πουλάνε ύστερης με τώ κομματί, όπως πουλάνε τόν πάγο τώ κολοσάιρι. Αύτη θάναι, ρε Μανιώ, καταστροφή κί' όχι ποϋ πε- [θάνανε άφ' τώ κρού καμμιά πεντακοσαριά κομματία άθροσποι, τώ όποϊον δέν θάχανε ός φαίνεσαι γ'όματα τά παιδια και παγώσανε σάν τώ σπουγγίτια.

Κι' δέν είναι μόνάχα τού θά παγώση τώ κρσσί, μόνε δέν μπούρις νά σ'ήης κί καμμιά κελιτροσρία άπιχείρι, σί τώρα με τώ κρού. Σά' ρέσει λ'γάκι ή κλάτη σου και τ'άτη; νά μιλησής με κάποιου γά'ά κούληφ ρήσι λι- [γάκι τώ αίμα, μά ήμτες γροσθιά μπουζ, νά δά- [κως μή'ς κουτ'λιά. Είσοι έυλισσμένος ούλις άπό κάταθε έως άνωθε Φαντάσου, τά πρ'χ- [τιές παραξηγήθηκα κάπως; θρμ'τερα με τώ Μήτροό τώ γυαλί κί' άπάνου στή λογομαχία τού τράβηξα πρ'ς έμροσ σιδ' και τού φύ- [τασμα μί νικαλένια έσι έξάρτασα στή δεξι- [πόδι. Τι' ά όής τότε, ρε Μαρροσ'τι' μου. Άγτίς νά βγή αίμα τι νομίζεις πως βγήξει; Πάγος, ρε, μά τώ Χριστό, πάγος; κομματια- [κομματία. Από τώ κρού ειχε παγώσει τώ αίμα τώ άνθρώπου.

Τώρα έν θές νά μη όης; κί' έμένα καμμιά έξ'ι νά γίγω σά τ'ελατίνα άπ' τώ κρού, β'ν' την καινούργια στροσσι στή κρεββάτι κί ή γρά- [ψε μου νάρθη. Κρού—κρούς γι...ε σαρεις, ρε άε π'θδην θά μού πής ποϋ βρεθήκανε σί τέσ'εροι. Καλά και δέν τώ έξέρεις χιόνια πως έγώ κίανω για τρετίς; Τρετίς τώ λοιπ'ς έγώ κ' ένας τού λώγου σου τέσσερις, κίπλισμα, σοσμιά και τέσρατοιές περτέδες. Τά λέω Αι- [γηνίτις; Ο ΒΛΑΜΗΣ

Υ. Γ. Τώ παρόν στή γράφο με βιλύμι, έ- [νεκα όπου τώ μελάκι έπάγωσε. Ο Ίδιο;

ΕΙΣ ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ "ΕΛΛΗΣ", ΑΝΑΚΑΙΝΙΣΘΕΝ ΤΕΛΕΙΩΣ ΘΑ ΒΡΗΤΕ ΠΡΩΤΗΣ ΤΑΞΕΩΣ ΥΛΗΝ ΚΑΙ ΕΝΑΝ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΠΟΛΥ ΠΡΩΤΟ- ΤΥΠΟΝ ΚΑΙ ΜΑΖΗ ΜΕ ΟΛΑ ΚΑΙ ΤΗΝ «ΝΑΡΙΝΑ» ΤΟ ΠΕΙΟ ΤΡΥΦΕΡΟ ΕΡΩΤΙΚΟΝ ΕΡΓΟ.